

Békeharang.

Megjelenik minden hó 1.-én és 15.-én.

Előfizetési díj egész évre: 1 korona.

Akik az Úrban bíznak É. 40. 31.

A csodákban hinni nem igen akar a modern ember. Pedig ennek csak rövidlátás az oka. Ugyanis az, amit közönségesen csodának mondanak, nem kell hogy egyúttal hihetetlen is legyen a gondolkodó ember számára. Sőt mondhatni, hogy az igazán gondolkodó ember még könnyebben belátja az úgynevezett csodákat, mint a felületes, gondolkodásra képtelen.

Amit közönségesen csodának mondanak, az egyszerűen lehet egy olyan esemény vagy jelenség, amelyet mi rövid, emberi eszünkkel felfogni nem tudunk. De ki állíthatja azt, hogy annak nem szabad előfordulni, amit ő meg nem tud érteni? Hát nem történnek körülöttünk *naponta* olyan dolgok, amelyeket mi megérteni nem tudunk? Csakhogy ezeket mi már megszoktuk. Miért ne szoknánk akkor meg még más rendkívüli, még eddig meg nem szokott eseményeket, erőket?

Szóval csak azt az egyet nem szabad szem elől téveszteni, hogy nem minden emberi ész, emberi számítások szerint megy a világban. Ha ezt az egyet nem feledjük el, nem leszünk soha oly elfogultak, hogy valamit, ami nem a mi eszünk és számításunk szerint történt, ne higyük el. Hát a most tomboló, világot átfogó háború nem a legjobb bizonyossága annak, hogy nem minden emberi számítás szerint megy? Mennyi váratlan, mennyi meglepő, mennyi érthetetlen történt az elmúlt esztendőben! Gondoljunk csak arra, hogy mennyire egész erőnkől küzdöttünk a hármass ellenségünkkel szemben és hányszor csüggedtünk! És a hármassból négyes ellenség lett és mintha most erősebbeknek, biztosabbnak éreznők magunkat mint valaha! Hát ez is a közönséges ész szerint van-e így? Ugy-e, hogy érezzük, hogy egy láthatatlan kéz vezeti hős testvéreinket diadalról diadalra! Nem a közönséges emberi ész, a szám, a nyers erő, a pénz győz, hanem az isteni szikra, az igazságban való hit, a felső, megtisztult, erkölcsi erő!

Akik az Úrban bíznak, azok annál erősebbek minél nagyobb a nehézség, melyet leküzdeniök kell. És ők nincsenek kötve az emberi számításokhoz, ők meglepetésekkel szolgálnak a világnak. Akik az Úrban bíz-

nak, azok ereje megújul. Már-már győzött a gonosz ármány, de még éppen a kellő időben egy tekintet az Úrra és a győzelem biztosítva van.

Legyél bár anyagilag vagy erkölcsileg, testileg vagy lelkileg oly állapotban, hogy emberi számítás szerint vége volna rád nézve minden reménységnek, emeld fel tekintetedet Ahhoz, aki nincs megkötve valamely emberi gyalótságtól és meglásd Ő megsegít. A gyengét, csüggedőt is egyaránt feltidíti.

Azonban akik az Úrban bíznak állhatatosan és rendületlenül, azok sok mindenféle meglepetéstől is megóvatnak, amelyekben kivétel nélkül minden embernek része van. Ezek élete hasonlít a csendes folyó vízhez. A kívülről jövő háborgatás nem zavarja meg őket szívük mélyében, csak nyugodtan és biztosan haladnak ők céljuk felé.

Akik az Úrban bíznak élnek a legnagyobb biztonságban. Tudják ők, hogy gondjukat viseli az, Aki a mezők virágait öltözteti, Aki a madarakat az ég alatt táplálja. Ismerik Annak hatalmát a ki a világot alkotta és még ma is kormányozza. Tapasztalták azt, hogy az Ő figyelmét nem kerüli ki még a legkisebb, legegységesebb földi teremtmény sem.

Akik az Úrban bíznak örülnek az örülőkkel és sírnak a könnyezőkkel. Nem lesznek fennhéjázókká, ha erősek és megvan mindenük és nem csüggednek el ha szűkség, szenvedés és veszedelem fenyegetnek. Tudják jól, hogy akik Istent szeretik, azoknak *mindenek* javukra szolgálnak.

Akik az Úrban bíznak, azok tudják, hogy történhetik úgy nevezett csoda is. Vagyis, hogy Isten nincs kötve a mi véges eszünkhöz, hanem oly módon is intézheti a világ dolgait, hogy esetleg mi nem értjük meg. Azért *Ura* Ő a mennynek és a földnek is, hogy ekként járhasson el. Ne akarj hát Nálánál nagyobb lenni, hanem alázd meg magad és csatlakozz azokhoz, akik az Úrban bíznak!

Jó minekünk . . .

Jó minekünk keresni Téged,
Oh egyetlen fővalóság.

Mert Te örök s változhatlan vagy,
Mi pedig csak mulandóság.

Jó minekünk ismerni Téged
Mert minden más hiába van
Ha Tégedet mi nem bírhatunk,
Éltünk sívár s boldogtalan.

Jó minekünk imádni Téged,
Kik sok bajokkal küzködünk,
Mert biztatást, segítséget mi
Egyedül csak nálad lelünk.

Jó minekünk hinnünk is Benned
Mert igazmondó csak Te vagy,
Megcsalódní soha semmikép,
Igéreted minket nem hagy.

Jó minekünk remélni Benned
Mert sorsunknak Te vagy Ura,
Egyedüli boldogság s üdvét
Lelkünk csak Te földön várja.

Jó minekünk szeretni Téged
Egyetlen legfőbb szeretet,
Mert ez, mi boldogít a földön,
Ez az mi a mennybe vezet.

Boros Géza.

Apróságok Wesley életéből.

66. Az újtestamentum magyarázata. Amint Wesley kiváló prédikátor és lelkipásztor volt, úgy nem kevésbé tüntette ki magát, mint író is. Egy 1756-ban megjelent irodalmi jegyzék 181 cikket tüntet fel Wesleytől. Ezek angol és latin nyelven voltak írva, prózában és költeményekben. Ezek nyelvtani, logikai, orvostudományi, zenei, költészeti, hittani és bölcsészeti cikkek voltak.

Valamennyi prédikátorát így intette meg: „Nézzetek utána, hogy valamennyi egyesület könyvekkel el legyen látva, amelyekből minden házban legyen néhány.”

A prédikációi mellett, amelyek úgy gazdag bibliai tartalmuk, mint az üdvigazságokkal való teljességük miatt kitűnnek és úgy a prédikátorok, mint a laikusok számára bő forrásul szolgálnak, az újszövetség magyarázása által szerzett magának maradandó érdemeket. Rövidsége és világossága által a tanulatlan íráskutató számára is hasznos és minden bibliai ismeret gyarapítására kitűnő segéd eszköz.

Keltekzéséről Wesley ezeket írja: 1754. január 6-án kezdtem el az újszövetséghez jegyzeteket készíteni. E munkát bajosan végeztem volna valaha, ha nem lettem volna olyan beteg, hogy sem utazni sem prédikálni nem tudtam, de mégis elég erősnek éreztem magam az íráshoz és olvasáshoz.” Wesley

rendszerint reggel öt órától este kilencig dolgozott munkáján, kivéve az evéshez és egy kis pihenéshez szükséges időt. Nehéz munka ez még az egészséges ember számára, hát még egy betegnek. Előbb csak rövid vázlatot készített, azután fűzte hozzá jegyzeteit, míg végre az egészet tökéletesítette. Károly testvérével, aki őt meglátogatta, az evangéliumokat fordításban és az eredeti szövegben olvasta. Károly e műnél többet segített testvéreinek, mint bármely másik munkánál.

Különösen gazdag, nélkülözhetetlen forrás Wesley életrajzirói számára, az ő rendszeren és gondosan vezetett naplója.

67. Rossz emésztés ellen való veszedelmes szer. Wesley egykor egy helyi prédikátorral ebédelt. Ebéd után ez utóbbi egy evőkanálnyi pálinkát ivott vízben. Mikor ezt Wesley látta e kérdéssel fordult hozzá: „Mi az, testvérem, amit iszol?” „Pálinka. Rosszul emészték és azért innom kell egy keveset evés után.” Wesley úr látni akarta, hogy mennyi pálinkát használ. „Csak egy evőkanállal”, mondá a helyi prédikátor. „Ez csakugyan nem sok; de egy evőkanállal hamarosan nem lesz elegendő és akkor kettővel kell vened és nemsokára egy kanállal. Így a szokás hatalma folytán mindig többet fogsz kívánni, amíg csak iszákos ember nem leszel belőled. Oh, kedves testvérem, ügyelj arra, amit cselekszel.” Mily boldog lett volna ez az ember, ha Wesley tanácsát elfogadta volna, mert így tovább folytatta szokását és mindig mélyebben süllyedt a bűnben, míg végre egy szegény iszákos ember lett belőle és borzasztó véget ért.

Dietrich Károly †.

Dietrich Károly testvérünkkel a szeghegyi gyülekezetünk egyik oszlopa dőlt le. Hősi halálának híre mindnyájunkat megrendített. Hiszen szinte kivétel nélkül mindenki szerette, tisztelte, aki csak érintkezésbe lépett vele.

Dietrich testvér mindössze néhány éve tagja a mi fiatal, de életerős szeghegyi gyülekezetünknek. De ezen esztendőnk, úgy a gyülekezet, mint a hős testvérünkre nézve is a lehető legnagyobb fontossággal bírtak. Sokáig tartott még Szeghegyen elismerést szerethetett missziói munkánk, de kitartó és önzetlen munka után elérkezett az ébredés ideje. Ebben az időben vitt, a dicsőség hazájába költözött testvérünk vezető szerepet.

A missziói munka mind a két ágát sikerrel támogatta. Úgy a hívek ápolásában, mint osztályvezető és intő, mind pedig a szószéken, mint a prédikátor helyettese kiválóan oldotta meg feladatát. Nem csupán a gyülekezet tagjai haligatták beszédeit szí-

vesen, de nem egy kívül álló ismerős és barátira is igen nagy benyomást gyakoroltak.

A munkája talán a legmaradandóbb gyümölcsöt a vasárnapi iskolában termi meg. Dietrich testvérünk, bár saját gyermekei nem voltak, igen szerette a vasárnapi iskolás gyermekeket. Szinte fáradhatatlan volt a munkában. Mindig azon gondolkodott, hogyan tudná az apró népet Jézusnak megnyerni. A gyermekek bizalmát és szeretetét hamar megtudta nyerni és így azokra áldásos befolyással működhetett.

Dietrich testvér immár nem lesz közöttünk, de emléke áldás marad hozzátartozói között és a gyülekezetben is.

Szerkesztői rovat.

Már a múlt számunkban jelentettük, hogy szeretett Dietrich testvérünk Szeghegyről, Drohobic közelében hősi halált halt. Mint hős élt és mint hős halt meg. Helyét nem egy hamar fogja valaki betölteni, sem a családjában, sem a gyülekezetben. Mai számunkban bemutatjuk a legutolsó időből való képét, amely őt mint honvéd szakaszvezetőt ábrázolja.

Mint Emich György cservenkai testvérünk értesít minket, a legutóbbi harcok egyikében lábszárán golyó fúródott keresztül és így egyelőre harc képtelenné lett. Erős fájdalmai vannak, de Isten kegyelme által türelemmel viseli sorsát. A nagy harcokban a sok megerőltetéssel igen lesóványodott és most a kórházban oly gyengének érzi magát, hogy fekve kell írnia. Az összes testvéreket szeretettel köszönti az Úrban.

A szerkesztőséget most már valóban Újvidékre, a „Békeharang“ utolsó oldalán olvasható címre helyeztük át. Kérjük azért a tisztelt barátainkat, többé nem Újverbászra, hanem újvidéki címünkre küldeni a Békeharangban közlendő cikkeket.

Egy hölgy a következő érdekes történetet beszélt el nekem: *11. d. k. 2022*

Három fivérem volt. Hívő szüleink már gyermekkorunkban takarékosagra neveltek bennünket. Mindamellet a mi csekély zseb-

pénzünkéből és az ajándékokból, melyeket rokonainktól kaptunk, Isten országa számára is kellett valaminek jutnia.

Három fivéremnek volt egy-egy perselye, amelybe minden pénzüket beletették. Ezen perselyek egy költözködés alkalmával elvesztek. Keresték, de hiába. Később, amikor már majdnem megfledkeztek róluk mind a hármat ismét megtalálták. Nagyon érdekes hogy mit cselekedtek a pénzükkel.

A három perselyben körülbelül egyforma összeg volt: 250.— korona. A legidősebb bátyám már régen kívánt magának zsebórát. El is ment és vett magának jó drágát. A másik úgy gondolta, hogy majd megosztja és felét magának tartja, felét pedig jótékony célra adja. A harmadik pedig az egészséget Istennek áldozta.

Lássuk már most, hogy mi lett belőlük később. A legidősebb jó üzleteket csinált, ez által rászokott a költsékezésre, azonban vállalkozásai nem sikerültek és mint szegény búslakodó, a legfiatalabb öccsének kegyelméből élve, halt meg. A második nem volt szegény, de jó módú sem és elégedetlen sorsával. A legfiatalabb pedig a ki nem rég halt meg, 2¹/₂ millió koronát hagyott hátra, és ugyanannyit adott a misszióra és más jótékony célokra. Isten minden vállalkozásában megáldotta! Ingyen kapott mindent Isten kezeiből és örömmel és szívesen adta ismét vissza. Isten áldása nyugszik azokon, akik Őt szeretik.

Dietrich Károly, Szeghegy.

A Krisztus által testvérek vagyunk.

A hétéves háború idejében egy hívő luteránus prédikátorhoz jött egy horvát ember, Kottbusban és arra kérte őt, hogy részesítse az Úr szent vacsorájában. A prédikátor, miután a horvát ember katolikus vallású volt, vonakodott eleinte ezt megcselekedni. De ez nem tágitott. Kimagyarázta a lelkésznek, hogy ő már régen ismeri az Úr Jézust, hogy szereti őt és hogy a sok ide oda vándorlás következtében nem juthatott az Úrvacsorájához. Ő, a prédikátor lesz érte felelős, ha a lelkész beleegyezett. A horvát ember térdre borult és tört németességgel bűnbánó imát rebegett, olyat ami-

nőt a prédikátor még ezideig nem hallott. Nagy könyhullatás közepette vette fel most az idegen a szent jeleket. Távozásakor szépen megköszönte a lelkész szivességét és még a következő kérdést intézte hozzá: „En az Úr Jézust nagyon szeretem; szeretted-e te is Őt?” Amikor a lelkész igenlőleg válaszolt, így folytatta: „Nos, akkor testvérek vagyunk és én téged is szeretlek, akár luteránus, akár katolikus vagy. Csupán Jézus által kívánunk üdvözülni. Nála, a mennyországban viszontlátjuk egymást.”

Az Üdvözítő szolgálatában nincsenek áldozatok.

Rebmann misszionárius 29 évig végzett úttörő munkát Afrikában. Ez idő után is azonban csak kevés gyümölcsöt láthatta fáradozásainak. De egészsége megrongálódott és szemvilágát elveszítette. Mikor a misszió egy barátja, Jézus Krisztusnak eme vértanúja előtt ama áldozatokról beszélt, amelyeket ő hozott a nehéz szolgálatában, így szólt: „Mit beszél Ön, áldozatok? Az Üdvözítő szolgálatában nincsenek áldozatok. Ő magát feláldozta mi értünk, de ha mi szolgálhatunk neki, úgy ez csak kegyelem és még ha szenvedünk is a szolgálatában, úgy ez is kegyelem.”

Kire nézve hasznos az önmegtartóztatás?

Spurgeon híres hitszónok erre a kérdésre a következő választ adja:

1. Az evangélium hirdetőire nézve, mert az ő példájuk nagy befolyású lehet.
2. Kiváló szellemi tehetségű emberekre nézve, mert nekik az alkohol különösen árt.
3. A szellemileg kevésbé tehetségesekre nézve, mert ezek józanon sem okosak, az alkohol befolyása alatt pedig könnyen megbolondulhatnak.
4. Minden erős emberre nézve, hogy erejük megmaradjon.
5. A gyengékre nézve különösen, hogy megerősödjének.
6. Azokra nézve, akiknek az önmegtartóztatás különös önmegtartóztatásba kerül (akár akarják hallani, akár nem), mert abban a veszedelemben forognak, hogy iszákossá lesznek.
7. Azokra nézve, akiknek semmi önmeggyőződésükbe sem kerül az önmegtartóztatás; mert ők mindenek előtt hivatottak arra, hogy jó példával járjanak elől.

Methodista istentiszteletek tartatnak:

Budapest, VII., Rottenbiller utca 35.: Vasárnap d. e. 10 és d. u. 5 órákor, kedden és csütörtök este 8 órákor.

VI., Petneházy u. ca 25. (Angyalföld): vasárnap és szerdán este 8 órákor.

Bácsfeketehegy, Petőfi utca 486.: Csütörtökön este 1/2 8 órákor.

Budakeszi: Vasárnap és Csütörtökön este 8 órákor.

Cservenka: Vasárnap d. u. 2 órákor.

Csurog, Szűk-utca 1211.: Vasárnap d. u. 3 és csütörtök este 1/2 8 órákor.

Kishegyes: Időnkint.

Kiskér: Vasárnap d. u. 2 és Szerdán este 8 órákor.

Kucora: Vasárnap d. u. 3 és Péntek este 8 órákor.

Kula: Hétfő este 8 órákor.

Nagyszékely: Időnkint.

Óbecse, Mező utca 64.: Vasárnap d. e. 1/2 8 és este 1/2 8 órákor és Péntek este 1/2 8 órákor.

Ókér: Időnkint.

Ósódé: Vasárnap d. e. 9 és este 7 órákor.

Szeged: Időnkint.

Szeghegy: Vasárnap d. e. 1/2 9, d. u. 2 és este 1/2 8 órákor; Kedden este 1/2 8 órákor.

Szenttamás: Vasárnap d. e. 1/2 10 és este 1/2 8 órákor. Szerda és Csütörtök este 1/2 8 órákor.

Tiszkálmánfalva: Vasárnap d. e. 9 és este 1/2 7 órákor; Szerdán este 7 órákor.

Újszivác: Vasárnap d. e. 9 és este 7 órákor.

Újverbász, Rákóczi F. út 436.: Vasárnap d. e. 1/2 10 és este 8 órákor; Szerdán este 8 órákor.

Újvidék: Jenőherceg utca 5. Vasárnap d. e. 10 és este 1/2 8 órákor; Csütörtök este 8 órákor.

Szeretettel meghívjuk! Mindenkit szívesen látunk!

Kiadja: a „Keresztény könyvesház” k. f. szöv. Budapest, VII., ker. Rottenbiller-utca 35. szám.

Felelős szerkesztő: Jakob János, Újvidék, Jenőherceg utca 5.

Nyomatott Boros György könyvnyomdájában Újverbázon.

Békeharang.

Megjelenik minden hó 1.-én és 15.-én.

Előfizetési díj egész évre: 1 korona.

Tapasztalat és munka.

E kettő összetartozik. Az elsőt *magától* követi a második. A második pedig nem képzelhető el az első nélkül. Ezt tudni kell mindenkinek, aki Isten országába lépni és abban előrehaladni kíván.

Előfordul, hogy csodálkozva tekintenek némelyek a missziói munkásokra, akár bel-földön, akár távoli világrészekeken végzik ön-feláldozó munkájukat. Érthetelen a világ előtt sokszor, hogyan tudja valaki otthagyni szép állását, megszakítani gyönyörű pályafutását és elmenni az evangéliumot hirdetni: szegényeknek, tudatlanoknak. Olykor egy ifjú, élete tavaszán, vágyódó szívvvel tekint fel egy-egy misszionáriusra, prédikátorra és azt kívánja, hogy bár ő is tudná így az evangéliumot hirdetni, bűnös emberekkel az igazságot közölni és őket Istenhez vezetni.

Nos, bár ki is vagy, ne feledd el azt, amit elsőnek mondtunk meg ma. A munka, kicsi vagy nagy, szembeszökő egyaránt a tapasztalat következménye. Már ez így van az Isten országa törvényei szerint.

Ha tehát látod, hogy valaki nagy dolgokat mivel az Úr szolgálatában: tanúságot tesz, az igazságot hirdeti, áldozatokat hoz stb., úgy ne véld, hogy mindezt te is megteheted tetszésed szerint, ugyan azzal az eredménnyel. Az Isten országában kevésbé lehet utánozni valakit, mint bárhol egyebütt. De lehet mást tenni. Jézus mondja: „Bizony, bizony mondom nektek: Aki hisz énbenem, az is cselekszi majd azokat a cselekedeteket, amelyeket én cselekszem, és nagyobbakat is cselekszik azoknál. Akármit kértek majd az én nevében, megcselekszem azt, hogy dicsőíttessék az Atya a Fiúban“. Világosan ki van e szavakban fejezve, hogy ama cselekedetek, melyek megtörténnek Isten országában, attól a viszonytól függnék, melyben mi Megváltónkhoz élünk. Az a tapasztalat, melyet tettünk, tehát alapját képezi cselekedetünknek. Vagyis: cselekedetünk mindig tapasztalatunknak megfelelő lesz.

Ha tehát munkálkodni kívánsz Isten országában, úgy ne elégedj meg a pusztá kívánsággoddal. De azt se képzeld, hogy a legkisebbre is vállalkozhatsz saját erődben. Ne hidd, hogy természetes készséged van

az evangéliumi munkára. Se arra ne építs, hogy jó nevelésben vagy iskolai képzettségben volt részed. Ezek bármily értékesek egyébként, magukban nem tesznek minket alkalmasakká az Isten országában való tevékenységre. E pályán a kiinduló pont ama tapasztalat, hogy minket, téged és engem, úgy szeretett Isten, hogy Ő egyszülött fiát odaadta, hogy valaki hiszen Őbenne el ne vesszen, hanem örök élete legyen. Ezt nem elégséges tudni csupán, hanem elengedhetetlenül szükséges tapasztalunk. Magunknak egyénenként meg kell győződnünk erről az igazságról, éreznünk és tudnunk kell, hogy éppen mi vagyunk azok, akiket Isten az Ő Fia Jézus Krisztus által szeret és gyermekeivé tett.

Ha e tapasztalatot megszereztük, úgy új világ tárul fel előttünk. Ami előbb érthetetlen volt, az most természetessé lesz. E tapasztalathoz azonban csakhamar sorakozni fognak mind értékesebb tapasztalatok. A nyert kegyelem alkalmazása után mindig újabb kegyelmet nyerünk. „Kegyelmet, kegyelemért“, az a törvény érvényes Isten országában.

Az első lépés tehát azon a tapasztalaton nyugszik, hogy Isten szeret bennünket. Hogy az Ő Fia által megbocsátja bűneinket. Hogy a Fiában való hitünk által kegyelmében részesít, mely által alkalmasak leszünk a szolgálatára. És így haladunk előre. Így végzhetünk az Úr saját szavai szerint nagy dolgokat.

Apróságok Wesley életéből.

68. Az iszákosok megmentése. Már Wesley idejében küzdöttek az iszákosság ellen. Azonban sokan azt hitték, hogy az iszákosokat megmenteni nem lehet, mert ez hiábavaló fáradság volna. De Wesley János ebben nem hitt és ezt mondta: „Én azt nem hiszem azért, mert számos példát tapasztaltam, melyek az ellenkezőjét bizonyítják. — Több évvel ezelőtt egy részeg emberrel találkoztam. Kezébe adtam egy iratocskát és az mindjárt meg is nézte és így szólt: „Egy szó — egy részeghez intézett szó ez. Nincs igazam, tudom, hogy nincs igazam.“ Kérem, beszélni akarok egy kicsit Önnel. Ő megra-

gadta kezemet és egy félóraig tartotta szorosán. Úgy hiszem, soha többé le nem részegedett. Kérlek, testvérem, ne vessétek meg az iszákosokat."

Wesley arról tesz bizonyosságot, hogy 500 olyan iszákost ismert, akik megtértek.

Tagadhatatlan, hogy igen sok részeges ember a megtérés által szabadult meg szenvedélyétől és hogy a megtérés az egyedüli biztos alapja az iszákosságtól való megszabadulásnak.

69. Az iszákosságtól megmentett borbély. 1750-ben Wesley Boltonban prédikált. Mikor ott egy borbélynál beretválkozott így szólt ez hozzá: „Uram, hálát adok Istennek, hogy Ön idejött prédikálni. Én Bolton egyik legnagyobb iszákosa voltam. Én annak idején a terem ablakánál állottam, amelyben Ön prédikált. Az ige szívembe talált. Az Úrhoz fohászkodtam teljes szívemből, hogy mentsen meg bűnömötől. És Isten meghallgatta könyörgésemet. Egy idő múlva mindinkább rosszul éreztem magam, amíg utoljára többé kitartani nem tudtam. Tudtam, hogy a pokolba jutok, ha Isten nem óv meg. Tudtam, hogy Ő szeret engem és Isten békességét éreztem szívemben; de nem mertem mondani, hogy hitem van, míg csak tizenkét hónap előtt Isten hitet nem ajándékozott nekem és azóta az ő szeretete tölti be szívemet."

Szerkesztői rovat.

A mai képünk a nagy háboru emlékére készült. A prédikátoroknál bevett szokás, hogy közölök azok, akik együtt működnek, időnkint összejöjjenek és a munkáról megbeszélést folytassanak. Ilyenkor tanulmányozzák az Írást, imádkoznak és az Úrvacsoráját is felveszik. Így találkoztak ismét a háború folyamán azok, akiket e kép ábrázol. Drum Nándor és Malács Gusztáv testvéreink azóta bevonultak és Drum Adolf testvér is bevönul a napokban. Így gyérül meg az Úr országában munkálkodók száma és így válik mind érezhetőbbé a nagy háború gyülekezeteinkben is. A képen balról jobbra ülnek: Malács Gusztáv, Jakob János és Drum Nándor; állanak Sebele György és Drum Adolf. Mikor e felvétel készült, sajnos, nem volt köztünk Kuszli Márk szenttamási prédikátor testvérünk. A képen ábrázolt testvéreink a bácskai metodista gyülekezetekben végeztek szolgálatot. E kis csoportból azonban hárman hiányoznak már. Reméljük, hogy az Úr ismét megszorítja az ő szolgálóinak számát.

A legutóbbi számunkban közöltünk néhány sort *Emich György* cservenkai testvérünkötől, aki a kassai kórházban sebesülten

feküdt. Ma fájdalommal közöljük, hogy azóta *Emich* testvérünk meghalt. Benne a cservenkai gyülekezetünk egy sok reményre jogosító tagját veszítettük el. Ifjú felesége és két gyermeke, de az egész gyülekezet is fájó szívvel tekintenek utána. A mi gyászunk azonban muló. A jó Isten sohasem követ el hibát és így *Emich* testvérünk váratlan halálából is bizonyosan származik valamely áldás reánk. Ebben keressük és találjuk meg vigaszunkat.

Holden úr kedvenc bűne.

A lelkész egy igen komoly prédikációt tartott ama bűneinkről, amelyek mindig háborgatnak. Péter bácsi és Holden úr együtt mentek haza. „Hatalmas prédikáció volt ez ma, amelyet a mi prédikátorunk ma nekünk tartott”, mondá Péter bácsi, „nemde Holden?”

„Nos, hát, bizonyos emberekre nézve gondolom igen, de némelyik pontra nem helyeztél elég nyomtérket és mást ismét kihagyott; de a prédikátorok is csak emberek és a legjobbak is csak földi eszközök és ha valaki sokat jár templomba, némely dolgot észrevesz.”

„Oho, Holden úr, ha Magának lennék, nem beszélnek így. Ez nem úgy hangzik, mint „a szeretet semmi rosszra nem gondol”. Két pontot jegyeztem meg magamnak különösen. Az igazi nevén megnevezte a kedvenc bűnt, hogy mindenki megérthette. És másodszor megjegyeztem magamnak, hogy sokkal könnyebben ismeri fel az ember felebarátja hibáit, mint sajátjait, amint az írás mondja: „A szálkát a felebarátunk szemében és nem a gerendát a sajátunkban”.

Itt a kettőnek útjai elváltak. De Péter bácsi szavai Holden testvért önvizsgálatra indították és elkezdett önmagával beszélgetni. A lelkészünk véleménye szerint mindenkinek egy különös bűn ellen kell küzdeni. Nos, én nem gondolnám, hogy valami az én életemben vagy beszédemben megbotráncolásul szolgálna. Most eszébe jutott hirtelen a farizeus és publikánusról szóló példa. Bár én egyáltalán nem vagyok tökéletes és nem is mondom, hogy az vagyok. Mégis bőségesen segítem valamennyi keresztény intézményt, nem felejttem el az özvegyeket és árvákat és ha a felebarátomat vétkezni látom, mindig rendre utasítom. Amit meg nem ismerek, azt le nem vetkőzhetem, az Úrnak előbb meg kell mutatnia, ha van valamely kedvenc bűnöm.

Az ebéd gőzölve állott az asztalon, amikor haza érkezett. Az asztali ima után kedvetlenül tekintett végig az asztalon és erős hangon fakadt ki: „Anna-Mária, menj

a pincébe és hozz fel savanyú uborkát; hogy lehet babot az asztalra tenni, anélkül, hogy savanyú uborkát hozzá nem adna az ember, azt nem értem“.

„De Apa“, merészelé a felesége szerényen megjegyezni, „mult vasárnap azt mondtad, hogy neked a savanyú uborka fogfájást okoz“.

„Ha mondtam is, úgy ez nem ok rá, hogy az uborka ne álljon az asztalon“.

Hogy a beszédet más felé terelje, a béres így szólt Holdenné asszonyhoz: Úgy hiszem,

hogy az ének ma igen jól ment a templomban. De még mielőtt az aszszony felelhetett volna, Holden úr vette át a szót: „Mit az ének jól? Igen, ha a kiabálás jó ének; de egyáltalán nem illik a szentélybe, mint az istentisztelet egy része“.

„Anyá“, mondá Anna - Mária,

„láttad, Pentengill János ismét itthon van. Hogy örülhetnek hozzátartozói!“

„Igen, különösen anyja, örülök vele; mondják, hogy szépen haladt előre nyugaton.“

„Az első Pentengill volna, aki érne valamit“, mondá Holden úr. „A Pentengillekkel mindig fonákul állott“.

Ezután már senki sem kísérelt meg valamit mondani. Az ebédet szótlánul fogyasztották el.

Hétfőn reggel Pike testvér felkészült a gyülekezet számára jegyzett pénzüsszegek beszédésére. Eközben így szólt feleségéhez:

„Talán jó lesz ha ma a hegyen kezdem el a munkát és a szomszédságot utoljára hagyom. Holden testvér igen jól fizet, de olyan különös beszédmodora van, mellyel egész boldogtalanná teszi“.

Így már estefelé járt az idő, mikor Pike testvér a vén háza elé került. „Úgy hiszem nehéz munkája volt ma, mert általában az emberek nem igen szívesen tesz-

nek valamit a jó Istennek,“ jegyzé meg Holden testvér.

„Nagyon örülök rajta, hogy mondhatom, hogy ma igen jól ment. Nézze csak, és ekkor egy aláírásra mutatott: Péter Erzi 25 korona. „Ebben az aláírásban sok önmegtágadás és hit rejlik“ jegyzé meg Pike testvér.

„Igen“ mondá Holden úr, „az önmegtágadás igen jó dolog, ha ott gyakorolják, ahol szükséges. Ha Péter özvegye az ő nyugtalan nyelvét megfékezné, úgy az többet használna az úgynek mint kétszer 25 korona itt van az én részem, 250 korona, ha jól olvastam. Meny nyitszedett be ma?“

„Ezer koronán felül“.

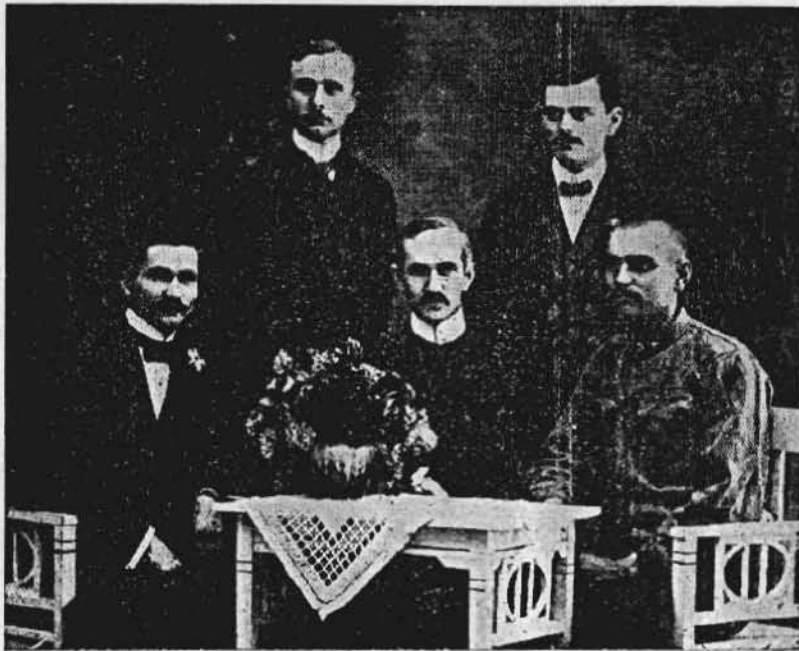
„Ezeröt száz koronának kellene lenni; én azt mondom Magának, Pike Testvér,

hogy Ön a gyűjtést igen köny-

nyen veszi. Önnek jobban kellene szorítani az embereket. Az egy kegyelmi szer, ha az ember felebarátját hibáira figyelmezteti és vannak emberek, akik azt beszélnek, ha Ön egy kissé jobban utánna látna, a számok jóval megnagyobbodnának.

Az esti imaórán jobban hivatva érzé magát, mint valaha, óvni és rendre utasítani. Imájának tartalma volt, hogy a Sion falain az órállók ne legyenek tovább a néma ebekhez hasonlatosak, hanem hogy hangosan kiáltanak és ne kiméljenek, a népnek bűneit elébe tárják. Óvta az atyafiakat a vágyódástól, mert bálványimádás az. Ő meg van győződve róla, hogy vannak a jelenlévők között olyanok, akiknek a kegyesség látszata van meg, de ennek erejét megtagadják; megintette valamennyiüket, hogy a kedvenc bűnükéről mondjanak le és e szavakkal fejezte be beszédét: „Én azonban és az én házam az Úrnak szolgálunk“.

Az úton hazafelé sötét volt és az ég

A nagy háború emlékére.

beborulva, és Holden úr a következő párbeszéd tanujává lett:

Péter bácsi így szólt Holden béreséhez:

„Az idén János jó helyed van. Sokat kellene nyerned lelkiékben, ily fedél alatt.“

Rövid szünet következett, mire János kifakadt:

„Jó ellátásban részesülök és a fizetésem is jó, de ami a lelki javakat illeti, azok sok kívánni valót hagynak hátra.“

„Ugyan, ugyan János, hogy tudsz csak így beszélni? Holden úr az egyház egyik oszlopa és nem soknak van ily beszélő tehetsége, mint neki.“

„Ha az egyház oszlopai azért lettek felállítva, hogy az ember beléjük botoljék, úgy bizonyosan ő a legnagyobb, és a helyét tökéletesen betölti. Péter bácsi, én nem szívesen beszélek azokról, akiknél lakom, de miután ön elkezdte, úgy csak annyit mondok önnek, hogy ő az elégedetlenek és a hibátaláló emberek közül a legrosszabbik.“

„Nem vagy most talán egy kissé kiélemtelen itélekedben, János? Gondolom, hogy neki is megvannak hibái, mint minden más teremtménynek, akik mi szegény, téves lények vagyunk; de mégis, azt hiszem, hogy Holden úr az igazságban mélyen gyökeredezett; mutass nekem valakit, aki a cselekedeteiben őszintébb és becsületesb, mint ő.“

„Én azt mondom, hogy nem becsületes dolog, ha az ember felebarátját mindig ok nélkül dorgálja és soha egy szóval meg nem dicséri, vagy el nem ismeri tetteit, ha rá érdemessé lett. — Az egész tudománya hibák találásában áll. Amit szívének jó gyökeréről említett, ugyan nem igen értem, de ha volna is, úgy az füvel, gíz-gazzal úgy el van nyomva, hogy rettenetes.“

„Nos, János én nem tudom, hogy mit szóljak ehhez, mert sajnálom, hogy Holden úrról így nyilatkoztál és mert oly kedves gyermekei is vannak.“

„Mit gondol ön, mit beszéltek egymással a gyermekek. Multkor a félszerben hallgatóztam. Károly így szólt Anna-Máriához: Én inkább nem szeretnék a mennyországba jutni, ha az apa odakerülne. Erre a nővére ezt mondta: Én azt hiszem, hogy ő ott mindig a fogadó szobában lesz, mert ő vén, és azt hiszem, hogy az angyalok előtt nem lesz szabad haragudnia és bosszankodnia. Nos, Péter bácsi, én szeretném tudni, hogy tulajdonképpen mire jó a vallás, ha az ember általa nem lesz barátságosabb az emberekkel való társalgásban.“

Itt a párbeszéd félbeszakadt, mert a két beszélgető egymástól elvált. Holden Samuel úr, még egész életében soha úgy nem ismerte meg magát, mint ahogy ma este magát szükségképen megismerte. Az első pillanatban egész kijött a sodrából, azt hitte, hogy talán rosszul hallott. Ő, tehát ő is, a megbotránkozás egy köve volna? Harag, sértett hiúság és bosszú akartak felülkerekedni szívében, de lassankint elmúltak a bűn megismerésének hatalma alatt. Az Isten Lelke megismertette vele az igazságot, mint egy fényes világossággal és így megismerte saját lényét szóban és cselekedetben, amint ezt eddig mások már meg is ismerték, míg végre felkiáltott: „Oh, én megvettem önmagam!“

A legközelebbi imaórán ott volt Holden úr megszokott helyén, de egészen más gondolatokkal. Az ima és az ének alatt csendesenült helyén és nem látszott rajta, hogy észrevénné a reá irányuló csodálkozó tekinteteket. A gyülekezetnek csaknem vége szakadt már, mikor felállt és ezeket mondta: „Testvéreim barátaim, én most megismertem magamat is, mint bűnöst. Borzasztó, mások számára megbotránkozás köve voltam. Imár megláttam a magam kedvenc bűnét is. Azáltal, hogy én mindig másoknál hibát találtam, igen ártottam a jó ügynek és a vallást gyűlöltté és csúfolódás tárgyává tettem! Isten ígéje ellenére cselekedtem! Izgattam gyermekeimet és ha lelkiük elveszne, vérük az én fejemre száll! A szeretetet nem gyakoroltam! Felebarátomról mindig rosszat beszéltem, ahelyett, hogy segítettém volna rajta. Kérem, imádkozzanak érttem, hogy Isten nekem bűnösnek, kegyelmes legyen.“

Ezen bűnvallomás és a modor, amellyel Holden úr előhozta, — egész el volt lágyulva és alig-alig tudott izgalmi felett urrá lenni — mély benyomást tettek a gyülekezetre. Az a világosság, amelyben Holden úr magát látja, számos szívben visszafükröződött és sokan megismerték kedvenc bűnüket, melyet előb nem láttak. Rövid szünet után Péter bácsi térdre borult és így szólt: „Imádkozzunk!“ A jó öreg ember oly komolysággal alázta meg magát az Úr előtt és egész szívét kiüritette, ami az egész gyülekezetet meghatotta, hogy sokan bűneik bocsánatáért esedeztek. Amaz összefolyás a egész gyülekezetben érezhetővé lett és áldásdús idők következtek az Úr jelenléte által.

Methodista istentiszteletek tartatnak az ismert helyeken rendes időben.

Kiadja: a „Keresztény könyvesház“ k. f. szöve. Budapest, VII., ker. Rottenbiller-utca 35. szám.

Felelős szerkesztő: Jakob János, Ujvidék, Jendöherceg utca 5.

Nyomatott Boros György könyvnyomdájában Ujverbáson.